

[Einer Jensen.]

at man baade nedsatte Stats- og Kommunitilskuddene og endelig afskaffede den ekstraordinære Hjælp, saaledes at der som Erstatning for denne blev givet Medlemmerne af Arbejdsløhedskasserne Adgang til at oprette Krisekasser. Naar man nu ved, at den ekstraordinære Hjælp, som udbetaltes fra den 1. Januar 1922 til 30. September 1927, beløb sig til 71 672 000 Kr., saa vil enhver sikkert indrømme, at Beløb af den Størrelse, altsaa mellem 11 og 12 Mill. Kr. om Aaret, kunde man ikke med Rimelighed tro paa eller forlange, at Medlemmer af Arbejdsløhedskasserne skulde kunne overtage. Det har jo ogsaa vist sig, at det er meget faa Kasser, der har kunnet oprette Krisekasser. I alt findes der 6 Krisekasser med et samlet Medlemsantal af ca. 40 000, medens der i alt findes 64 Kasser med 288 000 Medlemmer, hvilket altsaa vil sige, at ikke mere end en Sjette-del af Medlemmerne har Krisekasser.

Der er ingen Tvivl om, at det var en Uret, man i 1927 begik overfor Arbejdsløhedskassernes Medlemmer, fordi de havde Ret til at tro paa, at naar de gik ind paa den Overenskomst, der blev sluttet i 1924, hvor vi tog en Nedgang i Tilskuddene, saa maatte der om dette Spørgsmaal være Ro i adskillige Aar. Det Forslag, som nu foreligger, tilsigter jo at hjælpe paa den Uretfærdighed, der blev begaaet der, det tilsigter at yde de arbejdsløse, som har opbrugt den vedtægtsmæssige Understøttelse, en ekstraordinær Hjælp, som dog ikke gælder længere end til 1. Maj. Forholdet er det, at Arbejdsløhedskassernes Medlemmer yder en meget væsentlig Del af de Penge, der bruges i Arbejdsløhedskasserne, de er oppe paa Kontingenter af en saadan Størrelse, saa ingen vil kunne paastaa, at det er muligt at forhøje Kontingenterne. Arbejdsløhedskassernes Kontingenter var fra 1910—18 gennemsnitlig 12—13 Kr. om Aaret pr. Medlem. I 1923—26, altsaa paa det Tidspunkt, da Forliget om Arbejdsløhedsloven sluttedes, var den gennemsnitlige Kontingentydelse 45 Kr. pr. Medlem pr. Aar. I 1928—29 var man oppe paa en Gennemsnitskontingentydelse af 70 Kr. aarlig pr. Medlem. Og endnu i 1929—30 er det gennemsnitlige Kontingenter pr. Medlem 67 Kr. Dertil kommer for de Kassers Vedkommende, der har oprettet Krisekasser, et Gennemsnitskontingenter af 30 Kr., hvilket altsaa vil sige for Medlemmerne af de Kasser, som har oprettet Krisekasser, ca. 100 Kr. aarlig gennemsnitlig i Kontingenter. Enhver

vil sikkert give mig Ret i, at her er Grænsen naaet for, hvad man kan forlange, at Arbejdsløhedskassemedlemmer skal betale i Kontingenter, saaledes at naar det ikke har været muligt at oprette flere Krisekasser, er det meget let forklarligt derved, at Medlemmerne ikke har kunnet bære Kontingenterbyrden.

Naar vi har maattet opretholde de høje Kontingenter i 1928—29 og 1929—30, er det, fordi Kasserne gennem Aarene fra 1924 til 1926 og ogsaa før den Tid havde paa-draget sig store Gældsbryder. Det er lykkedes ved de høje Kontingenter at naa til, at Arbejdsløhedskasserne efterhaanden har samlet sig Formuer, saa jeg tror, det er muligt for dem at staa den Krisetid, vi er inde i, igennem uden at skulle skride til at optage Laan; men at de skulde kunne paatage sig den Opgave at forøge Byrden for Medlemmerne ved at oprette Krisekasser, vil ingen, der kender til disse Forhold, med Rimelighed kunne paastaa.

Jeg vil gerne have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at opløse et lille Stykke af Arbejdsdirektørens Beretning for 1928—29, hvor han netop taler om Medlemskontingenterne. Han skriver følgende:

„For mange Kassers Vedkommende har den paagældende Organisations Styrke sikkert været afgørende for Kassens Evne til Bevarelsen af Medlemmerne. I Betragtning af Krisens Langvarighed, der har bevirket, at Medlemmerne Aar efter Aar har maattet udrede saa store Kontingenter, at Evnen til at betale for manges Vedkommende sikkert har været i betænkelig Nærhed af Bristepunktet, virker det for øvrigt nærmest overraskende, at Kasserne saa godt, som sket er, har kunnet holde sammen paa Medlemmerne.“

Det er Statens Direktør for Arbejdsløhedsforsikringen, der i sin Beretning skriver, at det for ham har været overraskende, at Kasserne har kunnet bevare Sammenholdet, og at Medlemmerne har kunnet yde de Kontingenter, der var Tale om. Jeg tror, vi har Lov til at tage det som et Bevis for, at Arbejdsløhedskassens Medlemmer hver for sig har erkendt det nødvendige i — for at kunne opretholde den ordinære Arbejdsløhedsunderstøttelse — at paatage sig disse Kontingenterbyrder. Men jeg synes ogsaa, at her ligger Forklaringen paa, at det ikke har været muligt for Arbejdsløhedskassernes Medlemmer at paatage sig den Byrde, det er, tillige at skulle oprette Krisekasser.